

कुहरं

इति वः। “कु तिहोः”। ७।२।१०८। इति किमः
 कुः। कुच। वैदिकप्रयोगोऽयम्। इति व्याकरणम्।
 (यथा, ऋग्वेदे २।१२।५। “यं स्मा एष्वन्ति
 कुह सेतिघोरमुतेमाऊर्णैर्नो अस्तीत्येनम्”।)
 कुहः, घं, (कुहयति विस्माययति ऐश्वर्यप्रभावेन यः।
 कुह + बिच् + षच्।) कुवेरः। इति हेमचन्द्रः।
 (स्त्री, माया। कुहकम्। यथा, रामायणे २।१०६। २७।
 सन्तुष्टपक्षवर्गोऽहं नोकयात्रां प्रवाहये।
 “अकुहः अद्धानः सन् कार्याकार्यविचक्षणः”।)
 कुहकं, स्त्री, (कुह + “वञ्जकमन्त्रचापि”।) उवां
 २।३७ इति कुन्।) माया।
 (यथा, भागवते। १।१।१।
 “वन्मायस्य यतोऽन्वयादितरतस्त्वार्यैश्चभिः ख-
 षाट् तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुञ्चन्ति यद्
 सुरैः। तेजोवारिभ्यदां यथा विनिमयो यच्च
 निवर्त्तौ म्वा धाम्ना खेन सदा निरस्तकुहकं सर्वं
 परं धीमहि”।) तत्पर्यायः। इन्द्रजाजन्म् २ जा-
 जन्म् २ कुहतिः ४। तद्युक्ते चि। तत्पर्यायः।
 धूर्तः २ वक्षकः ३ खंसकः ४ दाह्याग्निकः ५
 मायी ६ जाणिकः ७। इति हेमचन्द्रः। दाम्भिकः।
 इत्युवादिशब्दः। (सर्पविशेषः। यथा, विष्णु-
 पुराणे १।१७। ३८।
 “इत्युवासेन ते सर्पाः कुहकास्तत्तान्मयाः।
 अदशन्त समलेषु गात्रेष्वितिबोलेषुः”।)
 कुहकजीवी, [न्] चि, (कुहकेन इन्द्रजाजन्विद्यया
 जीवति जीवन्मयां सम्पादयतीति। कुहक + जीव्
 + चिनिः।) मायाजीवी। इति महाभारतम्।
 शानिकर इति भाषा। (सर्पजीवि। इति व्युत्प-
 तिचञ्चोऽर्थः। सापुङ्गे इति भाषा।)
 कुहकजनः, घं, (कुहकः विस्मायकः खनः शब्दो-
 ऽयम्।) कुकुटपक्षी। इति हेमचन्द्रः।
 कुहकनरः, घं, (कुहकः विस्मायकः सरो यस्य।)
 कुकुटः। इति शारावकी।
 कुहका, घं, ताकभेदः। यथा, सङ्गीतदामोदरे।
 “भूतदन्तं ननुदन्तं तांसे कुहकासंघने”।
 कुहनं, स्त्री, (कु ईष्वत् प्रयत्नेन हन्यते इति। हन् +
 कर्म्मणि षप्।) म्हाखविशेषः। काचमाजन्म्।
 (कुस्विताचारोऽहं हन्तीति। हन् + षच्।) ई-
 र्यांनौ चि। इति मेदिनी।
 कुहनः, घं, (कुं एर्यौ भूमिं वा हन्ति खनतीत्यर्थः।
 हन् + षच्।) मूषिकः। (कौ एधियां कुस्वितं
 वा हन्ति दशतीति। हन् + षच्।) सर्पः। इति
 हेमचन्द्रः।
 कुहना, स्त्री, (कुह + “व्यावस्यो युच्”। ३।३।
 १०७। इति युच्।) दम्भचर्या। इति मेदिनी।
 जोमान्मिषोर्थापचक्षयना। इत्यमरः। २।७।
 ५३। अर्धविषया मिषाचारभेदस्य सम्पादना।
 दम्भमाचक्षतध्यानमौनादिः। अर्धविषया अर्था-
 न्वयं इत्यन्ते। इति भरतः।
 कुहणिका, स्त्री, (कुह + युच् सार्धं कः टाप् अत
 इत्यम्।) कुहना। इति शब्दरत्नावली।
 कुहदं, स्त्री, (कुं भूमिं हरतीति। कु + ह् + षच्।)

कुहर

गङ्गारम्। किद्रम्। इति मेदिनी। (यथा, प्रसन्न-
 राधवे।
 “तैः किं मत्तकरीन्द्रकुम्भकुहरे नारोपणीयाः कराः”।)
 कर्णः कण्ठशब्दः। गणः। अन्तिकम्। इत्यजय-
 यासः।
 कुहरः, घं, (कुह विस्मायने + कः। कुहं विस्मा-
 यनं भयमित्तर्यैः राति ददाति मयं जनयतीति
 भावः। रा + कः।) नागविशेषः। इति मेदिनी।
 कुहरितं, स्त्री, (कुहरयति कण्ठशब्दं करोति।
 कुहर + क्तौ बिच् + भावे क्तः।) पिकाणापः।
 रतिध्वनिः। इति मेदिनी। रटितम्। इति
 विन्धः।
 कुहनिः, घं, (कु + हनि + इन्।) पूगपुष्पिका। इति
 त्रिकाण्डशेषः। पान इति भाषा।
 कुहा, स्त्री, (कुह + कः टाप् च।) कटुकी। इति
 शब्दचन्द्रिका।
 (वदरी।) इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे
 भागे। गुहाशास्य वदरशब्दे ज्ञेयाः।)
 कुङ्कः, स्त्री, (कुह + म्गव्यादित्वात् कुः।) कुङ्कः।
 इति हेमचन्द्रः। (यथा, महाभारते।
 “कोकिलानां कुङ्करवैः सुखैः स्मृतिमनोहरैः”।)
 कुङ्कः, स्त्री, (कुह + वाञ्जकात् कूपत्वयः।) नखेन्दु-
 कनामावास्या। इत्यमरः। १।४।६।
 (यथा, श्रुतौ। “हे ह वा अमावास्या या
 पूर्वामावास्या सिनीवाणी योत्तरा सा कुङ्करिति”।
 अक्षमाह काचमाध्वीये व्यासः।
 “वृद्धचन्द्रा सिनीवाणी नष्टचन्द्रा कुङ्कर्मता”।
 मतान्तरे तु।
 “तिथिचये सिनीवाणी नष्टचन्द्रा कुङ्कर्मता।
 वाङ्मयेपि कुङ्कर्मता वेदवेदान्तवेदिनिः”।
 तच्च आडाधिकारिभेदमाह। यथा, जावाणिः।
 “अपराङ्गदयांवापी यदि दर्शयतिथिचये।
 आहितामेः सिनीवाणी निरग्न्यादेः कुङ्कर्मता”।
 आदिशब्दात् स्त्रीश्रुतोरपि मह्यं यथाह
 लीलाचिः।
 “सिनीवाणी दिनेः कार्यो साधिकैः पित्रकर्मणि।
 स्त्रीभिः श्रुतेः कुङ्कः कार्यो तथा चाग्निकैर्दिनेः”।
 तदधिष्ठानी देवपत्नी। यथा, निबन्धे।
 “सिनीवाणी कुङ्करिति देवपत्न्याविति”।
 सा च अङ्गिरसः सुता। यथाह भागवते ४।
 १।२६।
 “अडा त्वङ्गिरसः पत्नी चतस्रोऽस्यत कन्यकाः।
 सिनीवाणी कुङ्कराका चतुर्थानुमतिष्ठाया”।)
 कोकिलानापः। इति मेदिनी। (यथा, आर्या-
 सप्तशती ६३०।
 “केनाम्नावि पिकाणां कुङ्कं विहायेतरः शब्दः”।)
 कुङ्कण्डः, घं, (कुङ्करितिशब्दः कण्ठे यस्य।) को-
 किलः। इति शब्दरत्नावली।
 कुङ्कसुसः, घं, (कुङ्करिति शब्दः सुखे यस्य।) कोकिलः।
 इति त्रिकाण्डशेषः।
 कुङ्करवः, घं, (कुङ्करिति रवो यस्य।) कोकिलः।
 इति राजनिघण्टुः। (यदुक्तम्।

कूटः

“पिक! विधुस्तव हन्ति समं तम-
 स्त्वमपि चन्द्रविरोधिकुङ्करवः”।)
 कुङ्कणं, स्त्री, (कुह + ऊजकप्रत्ययः।) सशस्त्रभूरन्तम्।
 इति जटाधरः।
 कुहेडिका, स्त्री, (कु ईष्वत् हेडति वेष्टते नेत्रसंघा-
 रोऽस्याम्। हेड उ वेष्टने + इन् ततः स्वार्थे कन्।
 ततः टाप्।) कुञ्जटिका। इति भूरिप्रयोगः।
 कुहेडो, स्त्री, (कु ईष्वत् हेडति वेष्टते नेत्रसंघारो
 ऽस्याम्। हेड वेष्टने + “सर्जधातुभ्यः इन्” उवां
 ४।११७। इति इन्। ततः छदिकारान्तात् वा
 डीष्।) कुहेडिका। इति शब्दमाणा।
 कुहेणिका, स्त्री, (कु ईष्वत् हेडति वेष्टते नेत्रसंघारो-
 ऽस्याम्। हेडवेष्टने + इन्। ततः स्वार्थे कन्।
 टाप्। इत्यत्रत्वम्।) कुञ्जटिका। इति त्रिकाण्ड-
 शेषः।
 कू शि उ आर्त्सरैः। इति कविकल्पद्रुमः। (तुदां-
 आत्म-चर्क-सेट्।) शि उ कुवते अकुवित्।
 इति दुर्गादासः।
 कू ण ग शब्दे। इति कविकल्पद्रुमः। (क्रां-उभं
 -चर्क-सेट्।) ण ग कूनाति कूनीते। ऋक्षान्तो-
 ऽयमिति जैमिनिः। दन्त्यनोपधोऽपि। नकार-
 रहितो ऋक्षान्त इति रमानाथः। दीर्घान्त इति
 नौमराः। इति दुर्गादासः।
 कूः, स्त्री, (कूनाति शब्दायते इति। कू + क्तिप्।)
 पिशाची। इति शब्दमाणा।
 कूजुरः, चि, (कू शब्दे भावे क्तिप्। कुवः शब्दस्य
 कीर्त्तित्वर्थः कुं भूमिं आस्यदक्षरूपामिति
 यावत् ददातीति। कूजु + रा + कः।) सत्पुत्या-
 न्तुतां कन्यां यो ददाति सः। इत्यमरः। ३।१।
 १४।
 कूचः, घं, (कू शब्दे “कुवच्छ् दीर्घश्च”। उवां
 ४।६१। इति च् दीर्घश्च।) खनः। इत्युवादि-
 शब्दः।
 कूषिका, स्त्री, (कूच + टित्वात् डीप्। सार्धं कन्।)
 वृषिका। इति हेमचन्द्रः।
 कूच हिङ्गने। इति कविकल्पद्रुमः। (भां-परं-चर्क-
 सेट्।) दीर्घी। हिङ्गनमयत्तशब्दः। कूजति
 कोकिलः। इति दुर्गादासः।
 कूजितं, स्त्री (कूज् + भावे क्तः।) पक्षिध्वनिः। इति
 हेमचन्द्रः। (यथा, गीतगोविन्दे १।४।२।
 “जितजवङ्गलतापरिशीलनकोमजमजयसमीरे।
 मधुकरनिकरकरमित्तकोकिलकूजितकुङ्कुटीरे”।)
 कूट क उ अप्रसादाप्रदोः। इति कविकल्पद्रुमः।
 (सुरां-आत्म-चर्क-सेट्।) अप्रसादाभावः। क
 उ कूटयते खनः कूटमप्यर्थं प्रसन्नं न करोति।
 किञ्चिद् ददाति वेत्तर्यः। इति दुर्गादासः।
 कूट व् क दाहे। मन्त्रे। इति कविकल्पद्रुमः।
 (अदन्तपुरां-परं-सर्क-सेट्।) दीर्घी। अचुकूटव्।
 इति दुर्गादासः।
 कूटः, घं, (कूटयति दग्धीकरोति श्रापप्रभावेन सा-
 पराधान् इति। कूट दाहे + बिच् + षच्।)
 अगण्यसुनिः। इति शब्दरत्नावली।